

Alice Miller, Dinsdag 14 oktober 2008

Over Overdracht

Aan het begin van ons leven waren we, als zeer kleine kinderen, volledig afhankelijk van onze ouders. En wij geloofden, **moesten geloven**, dat we geliefd werden door hen. Zelfs toen we werden misbruikt konden wij ons dit niet realiseren. Dan, na 4 jaar, groeiden we op en leden onder afwijzing, haat en wrede behandeling. Maar, als afhankelijke kinderen konden we het ons nog steeds niet permitteren dit lijden te **voelen**. We waren te klein om met deze gevoelens te kunnen 'dealen' dus moesten we onze woede, verontwaardiging en diepe teleurstelling in ons lichaam onderdrukken. Wanneer we volwassen worden, kunnen deze onderdrukte gevoelens die voortvloeien uit de wrede behandeling van onze ouders aan de oppervlakte komen, maar deze zijn nog steeds verbonden met de angst van het kleine kind te worden gestraft voor elk teken van rebellie.

Moeten we als volwassenen worden behandeld op dezelfde manier als onze ouders ons als kinderen behandelden, velen van ons - vooral als we door middel van therapie – ons bewust kunnen worden van de doorstane wreedheid. Maar de kennis over de omvang van de wreedheid kan nog steeds in de onderdrukking rusten omdat de terreur gebeurde toen we daar nog geen naam voor hadden. Om deze reden hebben we wat wij noemen "de overdracht" nodig om bijvoorbeeld een andere persoon te haten in plaats van onze moeder of vader.

De overdracht is onvermijdelijk als we ooit misbruikte kinderen waren en kan ook zeer verwarrend zijn. Maar het kan bevrijdend zijn als we klaar zijn om het te zien als een gevolg van ons vroege leven. Als we de moed bij elkaar gerapen hebben om onze gehate jonge ouders in de ogen te kijken en onze verontwaardiging en toorn te uiten en de angst van het kleine kind dat we ooit waren te voelen, dan verdwijnt de verwarrende, misleidende en defensieve rol van de overdracht. We kunnen dan proberen de angst van de kleine baby, doodsbang gemaakt door de twee grote mensen die ons lichaam en ziel in hun handen hielden en tegen ons zeiden en deden wat ze wilden, geheel zonder zorgzaamheid over onze toekomst over wat de gevolgen van hun misbruik zou kunnen hebben op ons leven. Ze gedroegen zich als robots, onder leiding van hun eigen jeugd, niet in staat tot welke vorm van reflectie dan ook.

Als we niet willen worden zoals zij moeten we ernaar streven om ze te zien zo nauwkeurig mogelijk. We kunnen op deze manier de overdracht als een middel gebruiken om de gevoelens van het kleine kind te ontdekken dat we ooit waren en diepgaand begrip voor hem of haar te krijgen. Op dat moment wordt de overdracht onze gids die het kleine kind in ons in staat stelt te **geloven** wat hun lichaam al zijn hele leven wist maar zijn geest niet kon geloven: dat zoveel kwaad en haat gericht was op een klein, onschuldig kind alleen omdat de ouders hetzelfde hadden te verduren maar dit nooit ter discussie stelden.

[Top](#)